

Laura Ellen Anderson: Taistelu taivaasta
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

LUKU 1

JÄÄTYMISPISTE

Säde Harmaa hypisteli pitkää sinistä hiussuortuvaa ja tuijotti luokan ikkunasta ulos kimaltelevaan Mit-tarimetsään. Hänen oli vaikea keskittyä kuuntelemaan opettajaa, herra Virtaa, joka jaaritteli loputtomiin pakkasen laskukaavasta. Säteellä oli mielessään isompia asioita, eikä se tarkoittanut vain muhkeaa pilvikissaa, joka oli käpertynyt hänen päänsä päälle.

Säde kutitti Nimin pilvipeppua, ja kissan tuuhea häntä pyyhkäisi kevyesti hänen kasvojaan. Nim keh-räsi iloisesti ja räjähti, mikä oli varsin tavallista. Nim oli Säteen pilvikissa, ja sillä oli harvinainen synnyn-näinen vaiva, jonka vuoksi se räjähteli usein. Mutta Säde rakasti Nimiä koko sydäimestään.

Säteen ystävä Kastehelmi Pisara voihkaisi. ”Kunpa olisin pilviotus. Niiden ei tarvitse opetella mahdottomia pakkasyhtälöitä eikä hyödyttömiä jäätymispisteitä.” Hän kiemurteli tuolissaan Säteen vierellä niin, että hänen sadeviitastaan ropisi vettä pitkin pulpettia.

Säde RAKASTI koulua ja opiskeli mielellään, miten maailman säätaikuuden eri lajit toimivat: miten Ennustajain neuvosto suunnitteli jokaisen sadepisaran, lumipyryn, ukkosen jyrähdyksen ja salaman välähdyksen tai miten mahtavat auringonvartijat saivat taikuutensa avulla taivaan ison, hehkuvan auringonkukan loistamaan kirkkaasti. Vaikka säätaikuus olikin Säteellä verissä, se kiehtoi häntä silti.

Mutta tänään Säteen ajatukset harhautuivat jatkuvasti Tornadia Turmaan, historian pahimpaan sääroistoon. Tornadia halusi tuhota Ilmojen valtakunnan ja ryhtyä myrskykuningattareksi, ja aivan äskettäin hän oli melkein onnistunut pyrkimyksissään. Säde ja hänen ystävänsä olivat kohdanneet tämän hurjan ilkimyksen vain muutama viikko sitten

ja taistelleet yhdessä häntä vastaan säätaikuutensa avulla. Säde oli lopulta vanginnut Tornadian loikkalätäkköön niin pitkäksi aikaa, että sai murrettua tämän langettaman kielletyn loitsun.

Nyt kukaan ei tiennyt, missä roisto oli ja milloin hän iskisi taas. Mutta yhden asian he tiesivät varmasti... Tornadia Turma palaisi kyllä. Ja hänellä olisi vielä ISOMPI ja ILKEÄMPI suunnitelma Ilmojen valtakunnan tuhoamiseksi.

”Eihän meidän pitäisi joutua opettelemaan tylsiä pakkasjuttuja, kun Tornadia Turma on tuolla jossain juonimassa jättimäistä myrskyä”, Kastehelmi sanoi ja raapusti vihaisesti vihkoonsa. ”Seuravaan kerran kun näen sen roiston, roiskautan häntä suoraan –.”

”Hysss!” sihahti Pyry Ikijää, joka istui Säteen toisella puolella. Hänen valkoinen tukkapehkonsa oli tavallista säkkäräisempi, ja hänen korvistaan ryöppysi lumihiutaleita, kuten yleensäkin silloin kun hän ajatteli ankarasti. ”En pysty keskittymään, kun te puhutte.” Pyry kohensi lumikäsineitään, joihin kirjaillut kuviot kimmelsivät luokan ikkunasta sisään tulvivassa auringonvalossa.

”Miten oikein voit ajatella koulutehtäviä tällaisena aikana, senkin lumiaivo? Historian kamalin roisto saattaa hyökätä kimppuumme minä päivänä hyvänsä. Sama roisto, joka riisti taikuuden kokonaiselta säänhaltijoiden klaanilta... sama roisto, joka palasi *tuhannen vuoden poissaolon jälkeen*... sama roisto, joka oli vähällä tappa Säteen ja pyrkii nyt tuhoamaan MAAILMAN, mutta sinuako huolettää vain se, ettet kuule kunnolla, kun herra Virta jaarittelee pakkasyhtälöistä?” Kastehelmi veti vihdoin henkeä.

Pyry kallisti päätään hieman ja katsoi Kastehelmeä kulmat kurtussa. ”Kaikkien pitäisi osata laskea pakkasyhtälöitä. Useimmat pilvilaskelmat perustuvat niihin. Kun tietää pakkasyhtälön jäätymispisteen, pystyy selvittämään aika lailla minkä tahansa sääyhtälön, mikä helpottaa monimutkaista säätaikuutta huomattavasti. Esimerkiksi sellaista monimutkaista säätaikuutta, joka VOI auttaa kukistamaan Tornadian kaltaisen pahiksen!”

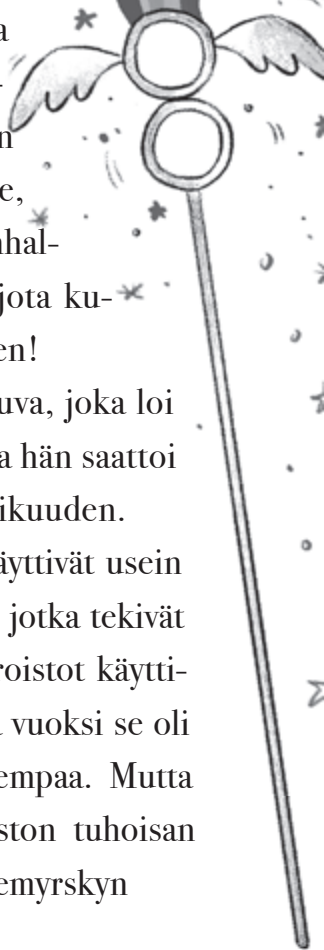
Kastehelmi katsoi Pyryä ilmeettömästi ja heilautti sitten viittaansa niin, että sadevettä loiskahti

Pyryn päälle. Pyry huokaisi, ja Säde tukahdutti tirskahtuksen.

Pyry ja Kastehelmi olivat Säteen parhaat ystävät koko Ilmojen valtakunnassa. He olivat luonteeltaan hyvin erilaisia, mutta molemmat olivat uskollisia ja hyväsydämiisiä. Ystävykset olivat kokeneet kolmistaan yhtä sun toista sen jälkeen, kun Säde oli saanut selville, että oli maailman ainoa sateenkaarenhaltija ja pystyi luomaan säätaikuutta, jota kukaan ei ollut nähnyt tuhanteen vuoteen!

Säteellä oli kultainen, siivekäs sauva, joka loi värikkäitä sateenkaaria ja jonka avulla hän saattoi ottaa haltuunsa toisen säänhaltijan taikuuden.

Aiemmat sateenkaarenhaltijat pysäyttivät usein taikuutensa avulla vaarallisia roistoja, jotka tekivät kaikkensa rikkoakseen sääntöjä. Sääroistot käyttivät taikuuttaan ilman välineitä, minkä vuoksi se oli paljon vaarallisempaa ja sekasortoisempaa. Mutta sateenkaarenhaltija saattoi ottaa roiston tuhoisan taikuuden haltuunsa ja muuttaa pyörremyrskyn

miellyttäväksi tuulenvireeksi, julman jäämyrskyn kauniiksi lumituiskuksi ja sakean sumun kevyeksi, kimaltelevaksi usvaksi. Heillä oli ihmeellisiä voimia!

Sitten kuvaan astui Tornadia Turma. Tuhat vuotta sitten hän oli päästänyt valloilleen kauhistuttavaa varjoainetta, joka imi itseensä **KAIKEN** olemassa olevan sateenkaaritaikuuden. Ja nyt hän

oli palannut ja vakaasti päättänyt
riistää Säteen taikuuden,

mutta Säde ei tiennyt
miksi. Hän tiesi vain
sen, että hänen piti
selvittää, miksi hän
oli niin suuri uhka
Tornadialle. Sitten
hän voisi hyödyn-
tää tietoa nujer-
taakseen Tornadi-
an lopullisesti!

Kastehelmi na-
putti Pyn kirjan
sivua, joka oli

täynnä siistejä yhtälöitä. ”Miten kummassa oikein luulet, että nämä pilvilaskelmoinnit, tai mitä ne sitten ovatkaan, auttavat kukistamaan Tornadian?”

Pyry avasi suunsa puhuakseen, mutta kurtisti sitten kulmiaan. ”En ole vielä selvittänyt sitä.” Hän huokaisi. ”Haluan vain olla jollain tavalla avuksi.”

Säde hymyili. ”Sinä olet AINA avuksi, Pyry”, hän vastasi. ”Ilman sinua ja Kastehelmeä en olisi koskaan pystynyt vangitsemaan Tornadiaa siihen isoon lätäkköön!”

”Jep!” Kastehelmi oli samaa mieltä. ”Olemme aika mahtavia kavereita.” Hän iski silmää.

”Mutta mitä teemme, kun Tornadia palaa?” Pyry kysyi huolestuneen näköisenä.

Säde irvisti, kun Nim painautui tiukasti hänen mahaansa vasten ja kehräsi kevyesti. ”Älä pelkää, Nim. Varmistan, ettei hän pääse voittamaan... TÄLLÄ kertaa varmistan, että se kurja roisto häipyy PYSYVÄSTI.” Hän puristi kätensä nyrkkiin. Nim pie-raisi vastaukseksi ja räjähti sitten.

”Onpa rankkaa puhetta sinulta, Säde”, Pyry naurahti.

”En tarkoittanut häipymisellä sitä, että hän KUOLISI... sitä vain, että hän joutuisi PYSYVÄSTI lukkojen taakse Vihmavankilaan. Sillä tavalla hän poistuisi kuvioista”, Säde vastasi virnistäen.

”No niin, oppilaat, vielä yksi tärkeä asia ennen kuin lähдете lounaalle”, ilmoitti herra Virta – jota Kastehelmi kutsui taivaan tylsimmäksi opettajaksi.

”Ole kiltti ja sano, ettei meille tule läksyjä”, Säde kuiskasi.

Mutta kaikesta tapahtuneesta huolimatta herra Virta ei aikonut päästää heitä niin helpolla!

”Tehtävänne on pöntätä huolellisesti loppukokeisiin, jotka pidetään kahden viikon kuluttua...”

Ilmoitusta seurasi äänekkään nurinan kuoro, mutta Pyry vain virnisti leveästi.

”RAKASTAN pönttäämistä!” hän kuiskasi.

Kun ystävykset astuivat sääruokalaan, Säteен sie-
raimiin leijaili räiskäleiden makea tuoksu.

”Unohdin kokonaan, että tänään ruokana on rä-
tiseviä räiskäleitä!” hän hihkaisi iloisesti, kun he

pujottelivat riviin asetettujen jäätuolien ja -pöytien lomassa. Ruokalaa valaisivat kimaltelevat auringonkukkalyhdyt, ja siellä puhalsi lämmin tuulenvire.

He liittyivät ruokajonoon, ja Säde alkoi hypistellä sinistä hiussuortuvaansa.

”Säde, olet taas huolissasi jostakin”, Kastehelmi sanoi ja osoitti takkuisia hiuksia Säteen sormien välissä.

”Tietenkin hän on huolissaan, KAIKKIHAN me olemme”, Pyry pisti väliin. ”Kauhea vihollinen uhkaa vallata Maan ja taivaan.”

”Kunpa vain saisin auttaa hankkiutumaan Torna-diasta eroon”, Säde kuiskasi. Häntä turhautti niin, että rintaa puristi. ”Emme saa poistua Taivasopistosta ilman aikuisia, olemme jumissa maan tasalla enkä voi edes hiipiä ulos salaa, koska *kaikki*alla koulun ympärillä vartioi sääsotureita.”

Säde nyökkäsi kohti ikkunaa, jonka takana hänen isänsä, Utu Harmaa, istui pilvivalaansa Vallun selässä puristaen toisessa kädessään koukkupäistä sauva. Isä kohtasi Säteen katseen ja vilkutti niin innokkaasti, että melkein tipahti pilviotuksensa selästä. Säde vastasi pienellä heilautuksella. Hän rakasti

isäänsä yli kaiken, mutta toivoi, ettei tämä vahtisi häntä aivan koko ajan.

Tornadian paluun jälkeen sääsotureita oli *kaikkialla*. Jokainen liike, jokainen askel, jokainen tuulahdus, hattara ja hiutale joutui huolellisen tarkkailun kohteeksi.

”Ainakin Ilmojen valtakunta on valmistautunut paremmin kuin viime kerralla”, Pyry sanoi. ”Säde, tiedän, että voimasi ovat uskomattoman upeat, mutta et voi asettaa itseäsi sellaiseen vaaraan, että pyrkisit kohtaamaan sen roiston omin päin!”

Kastehelmi nyökkäsi. ”Me olemme AINA rinnallasi auttamassa.”

Säde hymyili leveästi ja kietoi sitten kätensä Pyryn ja Kastehelmen ympärille. ”Me selviämme tästä yhdessä... **VAIKKA MITÄ TAPAHTUISI!**”

Kukin ystävyksistä kurotti ottamaan lautasellisen höyryävän kuumia räiskäleitä ja kaatoi pinottujen herkkujen päälle vielä niitäkin makeampaa, kirkkaansinistä taivasmarjakastiketta.

”Miten näistä räiskäleistä oikein saadaan **NÄIN** hyviä?” Kastehelmi kysyi suu täynnä ruokaa, kun ystävykset istahtivat jääpöydän äärelle.

”Se on salaisuus”, Pyry sanoi. ”Mutta ehkä on parempikin, ettemme tiedä... Olen varma, että ne maistuvat vielä paremmilta juuri siksi.”

”Salaisuus...” Säde henkäisi. ”Kaverit. Sain juuri erinomaisen AJATUKSEN...”

